

בש"פ 3569/23 - נתן שמואל נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3569/23

לפני:

כבוד השופטת ר' רונן

המבקש:

נתן שמואל

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
בחיפה בעמ"ת 31456-03-19 מיום 5.5.2023
שניתנה על ידי כב' השופט א' סלאמה

בשם המבקש:

עו"ד מורן שלזינגר

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט א' סלאמה) בעמ"ת 31456-03-19 מיום 5.5.2023. בהחלטה זו שהתקבלה במסגרת ערר, הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של המבקש עד להחלטה אחרת שיקבל בית משפט השלום לאחר שיונח לפניו תסקיר מעצר בעניינו של המבקש. בכך קיבל בית משפט קמא באופן חלקי את הערר שהגישה המשיבה על החלטת בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט ש' בנג'ו) מיום 27.4.2023 בבש"פ 44659-04-23 בה דחה בית המשפט את בקשת המשיבה לשחרור המבקש בתנאי מעצר בית מלא עד לקבלת תסקיר שירות המבחן בעניינו, והורה על שחרורו של המבקש רק בתנאי שלא ימצא בתחומי העיר חיפה עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 25.4.2023 הוגש כנגד המבקש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים. זאת, לאחר שבמסגרת ויכוח שפרץ בינו לבין אשתו (להלן: המתלוננת), איים המבקש על המתלוננת כי הוא יהרוג אותה. בכלל זה הוא אמר לה "ישתחררו לי החוטים בראש אני יכול להרוג אותך". לאחר מכן המשיך המבקש לאיים על המתלוננת כשפנה אל בנו שהיה במקום ואמר לו "אני אחנוק את אמא שלך" בעודו מסמן על עצמו תנועת חניקה. בהמשך, כשהמבקש שוחח בטלפון, הוא המשיך לאיים כי הוא ירצח את המתלוננת.

בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה לשחרור המבקש בערובה בתנאים מגבילים, בה ביקשה כי בית המשפט יורה על שחרורו של המבקש בתנאי מעצר בית מלא, ובמקביל יפנה אותו לשירות המבחן לעריכת תסקיר מעצר בעניינו (להלן: הבקשה הראשונה).

בית משפט השלום לא קיבל את עמדת המשיבה במלואה וסבר בהחלטתו מיום 27.4.2023 כי ניתן להסתפק בתנאים מגבילים שפגיעתם בחירותו של המבקש פחותה יותר. לפיכך הורה בית המשפט על שחרורו של המבקש, תוך שנאסר עליו להימצא בתחומי העיר חיפה או ליצור קשר ישיר או עקיף עם המתלוננת, עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו.

3. ביום 27.4.2023 הגישה המשיבה ערר על החלטה זו, במסגרתה ביקשה כי בית המשפט יורה על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים. בית המשפט המחוזי קיבל את הערר באופן חלקי, והורה על החזרת התיק לבית משפט השלום שיקיים דיון חוזר בבקשה למעצר עד תום ההליכים לאחר שיונח בפניו תסקיר מעצר. בית המשפט קבע כי עד למתן החלטה אחרת על ידי בית משפט השלום, ישהה המבקש במעצר.

על החלטה זו הוגשה בקשת רשות הערר שבפניי, בה טוען המבקש כי לא נשקפת ממנו מסוכנות שיש בה כדי להצדיק את מעצרו. על כך מלמדים הן גילו המבוגר ועברו הפלילי הנקי, והן הבקשה הראשונה בה המשיבה עצמה ביקשה כי הוא ישוחרר ממעצר וישהה בתנאים מגבילים עד לקבלת תסקיר בעניינו, בשים לב לגילו ומצבו הרפואי והנפשי.

דיון והכרעה

4. לאחר שעיינתי בטענות המבקש ובנספחים שצורפו לבקשה הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות אף מבלי להידרש לתשובת המשיבה.

הבקשה שבפניי היא בקשת רשות ערר על החלטת ביניים בהליך מעצר, המורה על הותרת המבקש במעצר עד לקבלת תסקיר שירות המבחן בעניינו; כשנקבע כי לאחר קבלת תסקיר שירות המבחן יידרש בית משפט השלום לנסיבות המקרה פעם נוספת ויכריע בבקשת המשיבה למעצרו של המבקש עד לתום ההליכים.

5. כידוע, דיון בנושא מעצר ב"גלגול שלישי" לפי סעיף 53(א1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 שמור למקרים מיוחדים, בהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית החורגת

מעניינים של הצדדים להליך; או כאשר מתעורר חשש לאי צדק חמור או לעיוות דין, כגון כתוצאה מפגיעה לא מידתית בזכויות הנאשם או אי מתן משקל ראוי לשלום הציבור ולביטחון (ראו למשל בש"פ 5721/12 בביקר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (14.8.2012); בש"פ 4900/12 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 8 (25.6.2012); בש"פ 4587/21 מריאשקין נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (8.7.2021)).

יתרה מכך, הערר הנוכחי מתייחס להחלטת ביניים – ההחלטה להותיר את המבקש במעצר עד שיתקבל תסקיר שירות המבחן בעניינו. בהתייחס לכך נפסק כי בית המשפט ידרש לערר על החלטת ביניים רק בהתקיים נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, כגון טעות מהותית שנפלה בהחלטה, או כשמתעורר חשש ממשי כי מעצרו של העורר אינו חוקי (ראו בש"פ 1498/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (24.2.2023)).

6. מהמקובץ לעיל עולה בבירור כי במקרה כמו זה שלפנינו – כשמדובר בבקשת רשות ערר ב"גלגול שלישי" על החלטת ביניים בהליך מעצר – בית המשפט ככלל יטה שלא להתערב. בית המשפט ידרש לבקשה כזאת רק בהתקיים נסיבות חריגות ומיוחדות, ורק כשמתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים או כשמתעורר חשש לאי צדק חמור.

אינני סבורה כי הבקשה שלפניי היא אחד מאותם מקרים חריגים שבחריגים המצדיקים התערבות של בית משפט זה כערכאה שלישית בהחלטת ביניים. אכן, מלכתחילה עמדת המשיבה הייתה כי ניתן לשחרר את המבקש בתנאים של מעצר בית מלא. יחד עם זאת, גם בנסיבות כאלה היה עשוי בית המשפט להתנות את השחרור בתנאים כאלה בתסקיר של שירות המבחן שיבחן את המפקחים שאמורים להבטיח את עמידת המבקש בתנאי השחרור.

משכך, אין מקום להורות על שחרור מיידי של המבקש, ויש להמתין עד שתתקבל החלטה "סופית" בעניינו. זאת גם אם משמעות הדבר היא שהמבקש ישהה פרק זמן קצר נוסף במעצר (ראו והשוו בש"פ 371/15 בלעום נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (19.1.2015)).

מובן שלאחר שיקבל בית משפט השלום החלטה בבקשה למעצרו של המבקש עד לתום ההליכים, יוכל המבקש – אם ימצא לנכון – לערר על החלטה זו, ובית המשפט המחוזי יכריע בערר לפי שיקול דעתו.

לאור האמור לעיל, הבקשה למתן רשות ערר נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"ד באייר התשפ"ג (15.5.2023).

ש ו פ ט